

TAL SÓ COM CELL QUI PENSA QUE MORÀ

Tal só com cell qui penssa que morà
e ja ll·an l·lest moltes veus la sentença,
mas per mercé l·és donad·audiència:
creu e no creu que mercé li valrrà;

lo mal e·l bé van al mesquí davant,
que fermament no·ls guosa esperar.
Axí no pusch sens por vós desijar,
ne sser no·n puch del tot desesperant.

Aytant com puch iré vid·allargant
perque l'estrem de tots los mals és mort;
no·m trob esforç per haver-ne conort,
mes am dolor, mort e vida dubtant.
E tant com pus de ma dolor creheu
e lo remey en vós lo deteniu,
lo meu esper jau mort molt més que viu,
ans de sa mort prega-us li perdoneu.

Ladonchs morré, com parlar no·m volrreu,
e tinch per foll qui de mort no·s defén:
aquella és derrer dan e turment;
no meresch yo que los meus jorns fineu.
No gardeu mi, sinó ma benvolença;
mi offenent, offendreu lo voler
qui, vós amant, de mi és homeyer,
e, conexent, vos fall reconexença

On és Jason e sa desconexença?
On és Theseu, qui trahí Ariadna?
E Dido fonch d'esperança tan vana
que la trahí Eneas en crehença.
Los fets passats de present me consolen.
Irat me trob vers femení linatge;
los fins amans no an en ell estatge:
sembren los bons, cullen los mals e molen.

Savis són cells qui les festes no colen
d'aquell amor qui en les dones cau;
ab desleals sovent elles an pau,
lexant aquells qui per ben amar moren.
En recort és aquell Pau de Bellviure
qui per amar sa dona tornà foll;
tal camí tench, soptat rompent lo coll.
De tot mon dan dupte'm no us veja riure.

Plena de seny, no m'abreugeu lo viure,
car, mentre visch, vostra llaor s'allargua,
e vós lloant no·m trob la boca·marga,
ne tart la mà com de vós vull escriure.

March, Ausiàs. "Tal só com cell qui pensa que morà"